

שמחה – ליקוטי מוהר"ן – חלק ג'

אתמול למדנו שעל האדם לאתר בתוכו נקודות טובות. בכך הוא מביא את עצמו לידי שמחה. היום נראה שמציאת הנקודות הטובות מובילה ל'עשית ניגונים' – בפשטות הכוונה היא ליכולת להודות לה' ולעבדו בשמחה.

ניתן להסביר ברובד עמוק יותר – הניגון מסמל הרמוניה של כוחות שונים המתאחדים יחד ליצירה אחת. בשונה מאדם עצוב, שכוחותיו מדוכאים, האדם השמח מלא כוחות ואנרגיות. האדם שמצליח לדון את עצמו לכף זכות ולשמח, מצליח להחיות את כוחותיו ולהתמלא בעוצמות, שיחדיו יוצרים מנגינה והרמוניה של כוחות האדם השונים שמכוונים כולם לעבודת ה'.

ועל ידי זה נעשין ניגונים, פמבאר במקום אחר, בחינת מנגן בכלי זמר, שהוא בחינת שמלקט הרוח טובה מן הרוח נכאה עצבות רוח, עין שם. [והקלל: פי נגינה דקדושה היא גבוה מאד מאד פידוע, ועקר הנגון נעשה על ידי ברור הטוב מן הרע, שעל ידי שמבררין ומלקטין הנקודות טובות מתוך הרע, על ידי זה נעשים ניגונים וזמירות, עין שם היטב]. ועל פו, על ידי שאינו מניח להפיל את עצמו, ומחיה את עצמו במה שמחפש ומבקש ומוצא בעצמו אינה נקודות טובות, ומלקט ומברר אלו הנקודות טובות מתוך הרע והפסלת שבו וכו', פנ"ל, על ידי זה נעשין ניגונים, פנ"ל, ואזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה'. מחמת גשמיותו ומעשיו הרעים שרואה שהוא רחוק מאד מאד מן הקדושה באמת אזי על פי רב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה, ואינו יכול לפתח פיו כלל, מחמת גדל העצבות והמרה שחורה והכבדות שנופל עליו על ידי שרואה גדל עצם רחוקו מהשם יתברך, אכל כשהוא מחיה את עצמו על פי העצה הנ"ל, דהינו שאף על פי שיודע בעצמו שיש לו מעשים רעים וחסרונים הרבה מאד והוא רחוק מאד מאד מהשם יתברך אף על פי כן הוא מחפש ומבקש ומוצא בעצמו עדין אינה נקודות טובות פנ"ל, ומחיה ומשמח את עצמו בזה, כי בודאי ראוי להאדם, להגדיל שמחתו מאד בכל נקודה ונקודה טובה מקדשת ישאל שמוצא בעצמו עדין, ואזי כשמחיה ומשמח את עצמו, על ידי זה פנ"ל אזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה'.

וזה בחינת: אומרה לאלקי בעודי דיקא, הינו על ידי בחינת העוד שלי, שאני מוצא בעצמי בחינת 'עוד מעט ואין רשע', פנ"ל, על ידי אותה הנקודה, על ידי זה אוכל לזמר ולהודות לה', פנ"ל. אומרה דיקא, הינו זמירות ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקודות טובות פנ"ל. [והזהיר רבנו, זכרוננו לברכה, מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולכל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום, כי רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות מחמת שנופלים בדעתם מחמת שרואים בעצמם גדל חלקולם ששקלקלו מעשיהם כל אחד כפי מה שיודע בעצמו את נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורבו מראשים עצמו לגמרי ועל ידי זה אינם מתפללים בכונה כלל ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדין, על פו צריך האדם להשפיל מאד על דבר זה, כי כל הנפילות שבדעתו, אף על פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת, עם כל זה, הנפילה שבדעתו, והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על ידי זה הכל הוא רק מעשי בעל דבר (יצר הרע), שמחליש דעתו כדי להפילו לגמרי, חס ושלום. על פו צריכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת, לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם אינה מעט טוב ונקודות טובות וכו', פנ"ל, ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדין, ויוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה', בבחינת 'אומרה לאלקי בעודי', פנ"ל, ועל ידי זה יזכה לשוב באמת אל ה' פנ"ל]